

„ÉN VAGYOK
AZ UT, AZ IGAZ-
SÁG ÉS AZ ÉLET.”

„SENKI NEM
MEHET AZ ATYÁ-
HOZ, HANEM ÉN
ÁLTALAM.”

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

THE GOSPEL MESSENGER

AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTÁK HIVATALOS KÖZLÖNYE.

PUBLISHED MONTHLY BY THE HUNGARIAN BAPTIST ASSOCIATION.

Kéziratok, reklamációk a szerkesztőséghez intézendők. — Editor's office: 8005 Holton Ave. Cleveland O.

„NEM JÓ A TI DICSEKEDÉSEK.

Kor. 5, 6.

Napjainkban, melyben az emberek nagy áradata sokak kárára és nyugtalanítására a vidékről a nagyvárosokba tódul, onnét tovább a külföldre, meg vissza az őshazába szüntelen hullámoz, valami egészségtelen beszédáradat által vétetünk körül és terhelte-tünk. Aki nem tart többet maga felől, ki nem beszél többet önmagáról, mint amennyit illik önmaga felől tartani és beszélni, az nagy városainkban hamar ezt gondolhatná, hogy neki folytonosan óriásokkal van dolga; mert igen sokan teli szájjal dicsekednek, mint a dicsekvés atyja Lámekh (I. Móz. 4, 33.); dicsekednek jó szívükkel, szeplőtlen életükkel, jótéteményeikkel, szilárd jellemükkel, éles elméjükkel és nagy tudásukkal. „Csak az értelembe megegyező alapon bin”, dicsekszik valaki, „csak őrízta számadatokat, csak a tudomány által bebizonyított meg-dönthetetlen érvekben bizok, azokat követem; hogy egy Istenben, ennek szeretetében és csodáiban higgyek, előbb őt látnom, csodáit fűrkészmem kell.” Inkább hisznek az ilyen emberek valami

beképzelt eszellősnek (phantast), ha azt magát, vagy annak írásait nem ismernék is, csak ha olyan állítással lép elő, mely hozzájuk illik, amilyent használhatnak és hinni akarnak. Ezek óriások. Egy ilyen óriás azt képzei maga felől, hogy mindent tud s így hiv-atva érzi magát Istent, a bibliát és hitet felkényszerített tudós-ságával nagy hangon lebecsmérelni, ki ugyan maga is kinyilatkoztatja, hogy eddig csak keveset olvasott, soha kezdettől végig át nem olvasta a bibliát; az ilyen bizonyos körökben a hangulat ura, mivel igen jól érti előadásait ki-rakatában rendezni.

Ezek dicsekvők, kiket a dicsekvés tompává, keménnyé és szemérmetlené tesz; nem akarnak Isten utain járni, hanem számíthatnak és becsmérelnék; nem akarnak inni az élet vizéből, hanem okoskodásokkal vizsgálgatnak; Istenben nem akarnak hinni, hanem látni akarják Istent, mivel azt nem tudják, hogy Krisztus ezt az előnyt egészen más embereknek ígérte oda ezekkel a szavakkal:

„Boldogok a liszta szívűek, mert ők az Istent meglátják.”

No de felnyitom bibliámat s ez ilyfajta dicsekvőkről ezt olvasom 94. Zsolt. 3-ik versében: — „Meddig a hitetlenek, oh Uram,

meddig örvendeznek a hitetlenek? Vakmerőképen csacsognak, keményen szólnak; kérkednek a hamisságnak minden cselekedői.” Erre megnyugvásomra meglelem a választ Jób. 20, 5-ben: „Az istenteleneknek vigasságuk rövid dolog s a képmutatónak öröme egy szempillantásig való.” Tehát az istentelenek miatt ne törjük fejünket, mert „aki lakozik az egekben neveti, az Ur megcsufolja őket.” Dicsekvéseikben virágznak, mint a mérges növények a szerencse hajnalpirjában, de estére sokszor megtörtén hevernek, erőtlennül az úton letiporva. Jób. 20, 7.)

Ugyancsak szomorító, ha Isten gyermekei sem szabadok ettől a betegségtől. Spurgeon mondá: „Minden fazekas a maga fazekát dicséri, s mi mindnyájan szeretnénk egy-kissé a saját trombitánkba játszani, de némely ember úgy játszik, mintha másnak nem lenne kürtje, csak egyedül neki.” Ezek szölisták, kik a rendezett közösségben számtalan hamis hangot kürtölnek; ilyenek elviselhetetlenek azoknak, kik finom hallóérzékkel bírnak és az Istennel való egyezés szükségesét érzik.

A hívők nem csácsogók, nem egyhangú egyfélék, hanem alakjukban, indulataikban és képesség

geikben ugyancsak különböznek egymástól. „Sok tagok, kik ne versenyezzenek egymás között az elsőségért, ne gyötörjék egymást, ne irigykedjenek; hanem abból álljon legszentebb törekvésük, hogy egymást szolgálhassák, ki-méljék, neveljék és szeretetre ösztönzzék, hogy együttesen, egybe hangzóan képezzék Krisztus testét.

Legtöbbjének egy, sokaknak két, de csak kevésnek adatott öt talentum, de valamennyit illeti az, ami írva van Korint. 4, 7-ben: „Micsodád vagy, amit nem vettél volna; s hogyha vettél, mit kevélykedel, mintha nem vettél volna?” Ezekkel az adományokkal nem szabad közönséges vágyaiknak, sem tisztességért, vagy külső megtiszteltetésekért szolgálni; ezekkel az adományokkal nem szabad hencegni, vagy feltűnni, mert ez rendetlen önzés, önszeretet lenne; ez pedig nyugtalanná, kedvetlenné, üressé és komorrá teszi őket.

E betegségnek, melyben sokan színlődnek, mely önzéstől ugyan csak sokan gyötörtetnek, kik ezzel aztán másokat is gyötörnek, leghatékonyabb ellenszere: hirnev emberek életleírását olvasni, de mindenekelőtt azét, ki az emberek fiai között a legnagyobb, a legtisztább és legszebb: a Jézusét; ezáltal juthat annak tudatára, hogy az ember valóban méltatlan arra, hogy sarujának köztjét megoldja. További ellenszer a mindennapi megalázkodás Isten előtt (ilyennek neme nem megy ki másként, csak imádság és bűntörlés által), ki az őszintét minden kötelék alól feloldja és szabadsághoz juttatja, melyben el lehet aztán mondani az apostollal: „Távol legyen pedig én tőlem, hogy dicsekedjem, hanem csak a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, ki által nekem e világ megfeszített, én is e világnak.”

KONFERENCIA KÉPEK

25 cent

A SZERKESZTŐSÉGNÉL.

A SZÉTVALASZTOTT BIBLIA.

—o—

Egy fiatal házaspár egybekelésük alkalmával egy diszkötési bibliát kapott. A vendégszobában volt elhelyezve, szép lakásdísz gyanánt szolgált. De azért soha nem jutott eszébe sem a férjnek, sem a feleségnek, hogy abból olvasson.

Ennek az új házaspárnak nem csak Isten ígéje iránt, hanem egy más iránt sem volt meg az igazi szeretete, amint ez nemsokára ki is tűnt. Rövid ideig csak megvoltak valahogy, de napról-napra rosszabbodott a viszony közöttük. A férj mindinkább elégedetlen lett a feleségével, az asszony is folyton panaszkodott a férjére. Végre meggyeztek abban, hogy elváljanak egymástól. Amit egybekelésükkor hoztak, szétosztották maguk között. A szép bibliára is rákerült a sor. Az asszony kéri:

— Hadd nekem a bibliát!

— Nem, — mondá a férj, — a biblia épugy az enyém, mint a tied.

Hosszabb vitatkozás után abban állapodtak meg, hogy a bibliát kétfelé választják. A férj elővett egy nagy kést és egyenesen elvágta az ó-szövetséget az új-szövetségtől; ő megtartá magának a nagyobbik részt: az ó-szövetséget, feleségének pedig oda hagyá a kisebbiket: az új-szövetséget.

Tehát elváltak. De mily csoda!

Ezeknek előtte a fiatalok, míg a biblia egész volt, soha nem olvastak belőle, de most hébe-hóba mindegyik elővette. Néhány hó eltelt után elment az asszony a hit szónokhoz, ki az egybekelésükkor megajándékozta őket a bibliával s elbeszélé, mint vált el a férjétől, a biblia fölött is mint osztoztak meg, hogy ő most milyen boldogtalan. Azt is bevallotta, hogy most sokat kell olvasgatnia az új-szövetséget, mert meggyőződött abból, hogy szerencsétlen házassági viszonyuknak egyedül ő az oka. Szívesen megalázná magát, mondá, és bocsánatot kérne a férjétől, csak ha az megengedné, hogy hozzá menjen.

— De aztán azt is szeretném — végzé szavait, — ha egész bibliát

kaphatnék, hogy az Isten szavának teljes birtokába jutnék.

A hitszónok látszólag nagy érdeklődéssel hallgatta az asszony beszédét; mikor ez elhallgatott, így szólt hozzá:

— Kedves asszonyom, összes baja onnan ered, hogy úgy maga, mint férje, Isten nélkül élték világukat. Mily jó, hogy Isten szava meggyőzte most bűnösségéről és romlottságáról; de megmutatja azt is magának, ha jól megfigyeli, mint juthat bűnbocsánathoz és az isteni békéhez. — Krisztus Üdvözítő, ő hozzá folya modják szíve mélyéből. Az ő kicsordult vére tisztít meg minden bűntől. Erre még különös örömmre szolgál tudtára adni, hogy férjén is az a változás történt, a mi magán. Ő is beismerte hibáját és kíván magával megbékülni. Így jusson megint a biblia másk feléhez és férjéhez.”

A férj és feleség viszontlátása igen megható jelenetet idézett elő; mindegyikük önmagát vádoló jobban és bocsánatot kérnek egymástól. Mindenekelőtt együtt borultak le az Ur előtt. Komolyan elítélték előbbeni életüket; nemsokára megnyerték mindketten a bűnbocsánatot és a krisztusban békét. A szétválasztott bibliát újra egybeköttették, s naponta együtt olvasgattak belőle, mi áldásos hatással volt rájuk. Derűség és béke vonult be otthonukba.

—o—

EGY HIVÓ TAPASZTALATA DAYTONBAN.

—o—

Turzáy testvér közli velünk, hogy nehéz munkája következtében olyan betegséget kapott, mellyel a kórházba kellett mennie. Hanem a kezeltetésre való költsége nem volt, s így ő a hitbeli imához folyamodott. Buzgó imában kérve az Ur segédelmét, mielőtt a kórházba mentek volna Gogolyák testvérrel, egy 25 dolláros chekket kapott a postán. Ebben örömmel tapasztalta az Urnak különös gondviselését, melyről hálával emlékszik meg.

—o—

ADAKOZZUNK AZ ALAPTÖKÉRE.

A BÁLVÁNY.

Az írók fantáziájukkal sok valótlannak látszó dolgokat, — a mik felett az olvasó kétkedve mosolyog, — írnak az ismeretlen világrészekről, amelyeket az ugynevezett pogány vagy félvad népek lakják.

Az éghajlat, a különféle népfaj, a sokféle életmód, szokás, viselet, a kultúra, a művészet és a pogány vallás; ezek mind oly anyagot szolgáltatnak a megírásra, amik az itteni mindennapiságot levetkőzve, egy sokkal bonyolultabb, sötétebb, föl nem foghatóbb dolgokat tár elénk, amiket, ha nem írnának meg, el sem tudnánk magunknak képzelni. A pogány-világ valóban sok hihetetlen dolgot rejt magában, s a róla fölvett literatúrának nem egyszer egyes analógiája misztikus benyomást tesz az olvasóra.

India, mely Ázsiának a déli és dél-nyugati részét van, Anglia behatolása alatt áll. Ebben a birodalomban a lakosság 315 millióra rug. A legnagyobb részük pogány és tulzott, szinte örületes fanatizmussal ragaszkodnak a pogányhitű ceremóniákhoz. Már a művészetükben is kimutatják azt az örületes, föl nem fogható izlést, amely évezredekre vezetett vissza, amiket a tropusi égöv alatt élő népek vad fantáziája kigondolt. A kigyók, madarak és mindenféle állatok kísértetiesen vannak a butor-részekre, a házakra, templomokra vésve, s a városok, az utcák alakjai, a házak, templomok stíljai is oly izléstelenek, furcsák, oly föl nem foghatók, hogy az emberen önkéntelenül is a borzadály, az iszonyodás fut végig, ha ezen ismeretlen örült művészet előtt áll meg.

Egy missionárius, aki több évig Indiában volt, beszélt el a következő történetet; amelyen egy éjjel az indiai nép egyik ünnepén volt jelen.

Körülbelül két éve volt annak, hogy a civilizálatlan indiai ben-szülöttek között az Istennek ígét hirdetem; amikor egy ismerős missionárius nő figyelmessé tett arra, hogy a következő nap éjszakáján lesz az egyik indiai főbálvány istenének az ünnepe, amely

ünnepre az egész város és környékének lakossága meg fog jelen-ni.

Az első gondolatom az volt, hogy nem megyek el, mert nem láttam semmi hasznosat a részemre ottan. De azután jobban átgondoltam a dolgot s mivel már többször is hallottam az ilyen nagyobb-szerű bálványisteni ceremóniás tiszteletéről, azért egyrészt a kíváncsiság, míg másrészt az óhaj indított arra az elhatározásra, hogy mégis elmenjek a pogány ünnepélyre. Másnap az utasítás szerint este kilenc óra tájban a város fő temploma előtti tér felé vettem utamat, mivel az volt kijelölve az ünnep színhelyéül. A városnak (amelyről e történet szól) a neve Calcutta. Lakosainak száma körülbelül 1,300.000 személy. Amikor az utcára értem, már kisebb-nagyobb csoportokban nyomultak az emberek kifelé az összejövetel helyére. Mikor a templom előtti tisztás hoz értem, annak nagy része már be volt népesedve. Később mindinkább erősebben növekedő emberáradat hömpölygött a meglehetősen nagy méretű templom-térre; ugyannyira, hogy azt már teljesen betöltötték és a tömegnek hátra levő része a közeli utcákban helyezkedett el. Ugy tizenegy óra tájban már az egész város talpon volt és aki csak tudott, igyekezett magának egy helyet biztosítani, ahonnan csak némi kis részét is láthatta az ünnepélynek. A tömeg folytonos növekedése, hangos morajlása, a közbe-közbe rikácsoló, kísérteties hangok felkiáltása, a nyugtalan, izgatott, szünni nem akaró zugás, mintha egy tulvilági borzalmas ítéletet varázsolt volna elő. A templom körül magas emelvény volt, amelyen mindenféle figurák, masok, karák, ríktó vászonszalagok voltak láthatók. A tömeg hangos kiáltása, zugása már-már a tetőpontra hágott, amikor megnyíltak a templom kapuinak szárnyai és egy, a különféle, de leginkább citromsárga színű köpenyeggel, övvel és turbánnal felöltözött papok és szolgálkából álló csoport, a kezükben hatalmas legyezőket lengetve, — jött ki az állványra és lassu menetben mozgott tovább a

felpucolt állványon. A csoport közepén négy (valószínűleg) szolga, rudakra erősített alacsony emelvényen egy kis körülbelül másfél láb méretű arany bálványt hordoztak. Ez volt az ünnepelt pogány isten. Amikor a tömeg észrevette az állványon mozgó menetet, hangos kiáltásban tört ki s arcukat eltorzítva, a földre dobták magukat és iszonyatos kiáltást, meg nem érthető névformát (ami lehet, hogy a bálványnak neve volt), engedtek ki fo-gaik közül. A látvány, amit e hullámozó embertömeg mutatott, iszonyatos volt. A fülsiketítő borzalmas láрма erősen növekedett. Az emberi arcok átváltoztak és iszonyatos torzképet öltöttek fel. A tolongás is erősebb volt. Ez a kísérteties, rémséges látványosság szinte megfagyasztotta testemben a vért. Tovább már nem bírtam ki és menekültem az iszonyatos helyzetből. Sokáig tartott, míg az örületes, fanatizmus emberáradatból valahogy kijutottam. Sokkal szabadabban vettem lélegzetet, amikor a torzképek, s a látványosság már mögöttem volt, s a láрма is mindinkább elhalóbban zugott a fülemben, mert gyors léptekkel siettem otthonomba.

Otthonomba érve, jól átgondoltam a jelenetet, a látványosságot, s a szívem összeszorult, amikor arra a nagy tömegre gondoltam, amint oly vakon, oly fantasztikusan imád egy holt, tehetetlen kézzel csinált alakot. A szívem fájt, amikor láttam azt a sok torzképet és azt a vad önkínzást. Azok a kiáltások, azok a hangok és az a nagy zugás, mind egy vágyat tett erősebbé bennem, s az az, hogy jobban, hűbben szolgáljak az én igaz és élő Istenemnek és hogy az evangéliumot, az Isten szent ígét kitartóbban, több odaadással és nagyobb erővel hirdessem a pogányok között, hogy mi-nél többen az egyedüli igaz Istent megismerjék.

KONFERENCIA KÉPEK

25 cent

A SZERKESZTŐSÉGNÉL.

EVANGELIUM HIRNÖKE

(The Gospel Messenger)

Az Amerikai Magyar Baptisták tulajdona

MEGJELENIK HAVONKINT EGYSZER.

ELŐFIZETESI ÁR:

Egész évre 80 cent.

Subscription 80 cents per year.

Előfizetési pénzek a szerkesztő nevére küldendők.

A SZERKESZTŐ ROVATA.

A konferencia elmúlt s úgy látszik, hogy a nagy fogadkozások és ígéretek is nyomtalanul elmulnak. Micsoda lelki nyugalommal hagyta el a szerkesztő a konferenciát, abban a hiszemben, hogy a kedves munkástársak első dolguknak fogják tekinteni az alaptőke összegyűjtését, s a szerkesztő gondfelhőit elűzik. Még e sorok írásáig nem zavarta meg nyugalomukat egyetlen ilyen jelentkezés sem. Hangsúlyozzuk, hogy az alaptőke összegyűjtésének „elmulása” más dolog „elmulását” fogja eredményezni. Te hát figyeljünk az ébresztő harangszóra, hogy ne kelljen temetési harangkongást hallanunk.

* * *

Az A. M. B. külmisio társulatának működésére máris nagy szükség volna odaát, az alapszabályt közöltük múlt lapunkban, a kijelölt hármass bizottság tehetne ideiglenes intézkedéseket, ha a misio bizottság erre felhatalmazná a jövő konferenciáig. Reméljük, hogy szerényen meg is kezdhethük a munkát, mielőtt a konferencia összejönne.

* * *

Uj megrendelő csak valami 4 jött, hol van a 176? Ha tudnák, hogy milyen szükségünk van erre a néhány uj megrendelőre, akkor mindjárt kétszer annyit szereznének! Nagy kedvezményt nyújtunk az uj megrendelők részére. Aki most előfizet, az tizen-négy lapot kap tizenkettő helyett. Szerkesztőnk olyan érdekes anyag felett rendelkezik, amely lapunkat a maga nemében párat-

lanná fogja tenni, s csak magával tesz jót, ki a lapot megrendeli. A jövő évben ezer megrendelőt várunk.

* * *

Egy kissé mosolyogtunk a bridgeporti jelentések átolvasása alkalmával. Ugyanis az egyik jelentésben a prédikátoruk születése évfordulóját ünnepelték meg a testvérek. Hogy mosolyogtunk, hát ezt tettük azért, mert örültünk, hogy ilyen gyülekezet is van. A prédikátorok között kevésnek jut az a szerencséje, hogy mind életében, mind halálában meg ne fűrösszék az epés kritikában. Elismerés? Ez a szó a magyar baptisták szemében szálka itt is, odaát is. (Gazsi testvér, ezekután jól vigyázzon, mert sokan lessük, hogy mikor mond fel.)

* * *

A legalkalmasabb idő most van a szövetségi pénzek beküldésére. De jöhet a lapra is előfizetés, mert már kell.

ÁLLHATATOSSÁG ÉS HÜSÉG.

—o—

Egy gondba merült fiatal aszszony egy fiúcskát ültetett a közuti vasut kocsijába.

— Ne veszítsd el Jani azt a cédulát, melyet odaadtam neked, ki ne vedd a zsebedből, hallod?

— Nem, — viszonzá a kis ember, mialatt félnéken tekintgetett anyja után.

— Hogy hívják téged Jani? — kérde egy elbizakodott fiatal ember, ki mellette foglalt helyet.

— Vidor János György vagyok.

— Hová még? — folytatá tovább.

— Nagymamámhoz

— Mutasd meg nekem azt a cédulát, mely a zsebedben van.

A fiúcska most nagyra merész szemeit, mely bámuló tekintet már elnémíthatta volna azt a gyöttrő szellemet, de ez csak megismétlé:

— Hadd lássam.

— Nem teszem — mondá Jani.

— Nézd Jani, megajándékozlak szilvával, ha előveszed zsebedből azt a cédulát.

A fiu nem válaszolt, az utasok közül némelyek bosszankodva te kintettek a fiatal emberre.

— Halld csak fiúcska, odaadom az egész zacskó szilvát, ha csak az egyik sarkát mutatod meg annak a cédulának, — mondá a kísértő. A gyermek elfordult, mitsem akart tovább hallani; de a fiatal ember kitárta a zacskót és úgy tartogatta, hogy meg kellett látnia a fiúnak a szép érett gyümölcsöt és megérezhette annak zamatos illatát.

A kis gömbölyded arcocskája küzdelmes alakot öltött; gondolom, hogy Janika érzé ellentálló erejét zsibbadozni; s mikor a tuloldalra egy férfi felállott és kiszállt a kocsiból, gyorsan lecsúszott üléséről és felkuszott a megüresedett helyre.

Ekkor csaknem öntudatlanul kezdett több kéz tapsolni, s majd megrémíték a kis fiút; de egy urnő, ki mellette ült, gyégeden ráette karját és mondá:

— Mond meg mamádnak, mi mindnyájan üdvözljük, hogy ilyen kis fia van, aki elég erős ellentállani a kísértésnek és elég bölcs, attól elfutamodni

Hogy ez az üzenet az anyához jutott volna, abban kételkedem, de hogy a cédula a nagymama kezéhez jutott, az bizonyos.

MIT MONDOTT A KIS LEÁNY.

—o—

Dorottya, egy kis leányka, édes anyjával egy falusi házikóban lakott. E mögött volt a gyümölcsöskert, melynek veteményes termése és gyümölcssei szép kis pénzt hozott az almárium felső fiókjába.

Ma is a ház előtti bokrokban játszadozott a kis Dorottya, mialatt anyja a kertben munkálkodott. Mialatt ő itt játszadozott, a napfény kis aranyos hajfürtjén incselkedik, mintha az is örülne, hogy talált magának játszótársat. Ekkor egy férfi lovagolt arra, ki őt meglátva, megállítá lovát, s barátságosan és mosolyogva „jó

reggelt" kívánva le is szállott lovára.

Dorottya föltekintve s elpirulva halkán viszonzta a köszönetét, mialatt magát illendően meghajtott.

— Kis leány, ugy-e megengeded, hogy lefényképezzelek? — kérde az idegen, s mialatt ezt mondja, lecsatol válláról egy szegletes dobozt.

Dorottya kételkedve tekintett rá:

— Fájni fog ez? — kérde aztán. Eddig még soha nem látott fényképkészüléket, még nem is hallott róla. Az a „micsoda” pedig majd úgy nézett ki, mint az a doboz, melyet az orvos akkor hozott magával, mikor atyját bal-eset érte. Azután elment az mindenkorra, mamája pedig azóta sokszor sír.

Az idegen biztatta Dorottyát, hogy nincs más tennivalója, csak álljon nyugodtan. A kis leány engedelmesen kezeit hátul egybe kulcsolta, lábaicskait pedig összetette, ahogy ezt vasárnapon szokta tenni, mikor ezt a zsoldárt elmondja: „Az Ur az én pásztorom”, sőt most is mondogatta.

— Csend! — hangzéka figyelmeztetés s megegyezés: „csend!” azután felszólítja az a barátságos uri ember, hogy most már szabadon mozoghat. Néhány perc múlva tovább lovagolt onnan.

Az anyja nem érté, mit beszélt el gyermeke, mikor hozzája futamodék a kertbe, hogy elmondja neki, hogy ő lefényképeztetett. De mert anyja tudta, hogy leánykája többször képzelődik, nem törődött beszédjével. Hónapok múltak, künn a tél érezte hidegét. Azok a gyermekek, kikkel Dorottya a tóparton játszogatni szokott, eltávoztak; az almáriumból a pénz is egyre fogyott, még pedig úgy elfogyott, hogy nem volt már annyi sem, hogy az orvosságot megcsináltathassák, melyet az orvos a beteg anyának, mint feltétlenül szükségessé, rendelt. Egy nap, melyen az anyát a köhögés még jobban gyötörte mint eddig, Dorottya pedig tette azt, amit tudott a házban végezni, az ajtón kopogtatás hallatszott. A levélhordó levelet hozott. Ennél a kis családnál egy levél csodás

eseményszámba ment; az anyja remegő kézzel bontá fel és olvasá:

„Kedves Burow asszony!

Néhány hó előtt kis leányát és házát lefényképeztem. Azt beküldtem egy fényképészeti pályázatra, mely megnyerte az első díjat. Ennek becsületbeli része az enyém, de a pénz természetesen kis leányáé. Im itt küldöm, hozzámellékelem még a fényképnek másolatát is. — Reményelem, hogy még lehet szerencsém gyermekét modell (alakminta) gyanánt megnyerni.

Szívélyes üdvözléssel

Wilhelm Richard.”

Csakugyan ott volt a kép és öt darab ötmárkás bankjegy. Az anyja szemei megteltek könnyel. Magához vonta gyermekét, megcsókolgatta és megmondta neki, mit jelent ez részére. Most már nemsokára meggyógyulhat, mert ezt a pénzt kis leánya kereste, hogy az orvosságot megcsináltathassa.

— De hát mamám, én csak csendesen állottam, — mondja a gyermek.

— Igen, kedvesem.

— Most tudom csak mama, nem is azért lett ez, amit tettem, hanem amit mondtam.

— Nos, mi volt az, gyermekem?

„Az Ur az én pásztorom.”

A SZOCIÁLISTA VEZÉR ÉS A MAGÁNTULAJDON.

A nemrég elhunyt Bebel híres német szocialista vezér csak csekély 100.000 dollár felett rendelkezett életében. A magántulajdont kárhóztató öreg ur csak elvben volt szocialista életében, mert a 100.000 dollárnyi vagyon mégis csak nem megvetendő dolog. Hanem halála után, — amikor már semmi hasznát sem vehette a „magán tulajdonnak” 7500 dollárt közreadott, s így a mit életében nem gyakorolt, azt halála után kívánta részben gyakorolni. A tanítványai mindenestre a poklok mélységére kárhóztatnak minden nem szocialista „magán tulajdon” felett rendelkezőt, de az elvtársak, azok

all right, azok fel vannak mentve az ítélet alól. Csak az a szerencse, hogy az általános ítélet nincs rájuk bízva s így az ő kárhóztatásuk vagy üdvözítésük sem nem árt, sem nem használ. Szocialista barátainknak csak az az egy fogyatkozásuk van, hogy mindig a más szennyését mossák, s így a maguk szennyese mosatlan marad. Tanulság okáért ezt is jó tudni.

***** * Missió közlemények * *****

KÁPOLNA MEGNYITÁS SO. NORWALKON, CONN.

Ebben az évben már több alkalommal hallottunk kápolna megnyitásokról és mindannyiszor hálával telt meg szívünk Urunk iránt, hogy alkalmat nyújt gyermekeinek ilyenmü örömeiben is részt venni.

A Bridgeporti konferenciára egybegyűlt küldöttek nagyrésze szeptember 15-én átrándultunk South Norwalkra, ahol egy csinosan épült kápolna és az ottani lakó magyar testvéreink egy pompásan készült ebéddel várahoztak reánk.

So. Norwalk egy gyönyörűen rendezett városka, körülbelül 20 ezer lakosa van, melyből úgy mondják, hogy 3000 magyar.

A tengerparton egy nagy dombon terül el, nyáron által sok new yorki gazdag nép tartózkodik benne, a kiknek nyaralójuk is van ott. Az utcákat tölgy és hársfa-óriások ékesítik, melyek nagy időkről tanuskodnak.

Fent nevezett napon délután a helybeli angol testvéreink tekintélyes számban jelentek meg, hogy a mi örömeinkben ők is részt vegyenek. A tiszteletet a helyi angol prédikátor vezette s beszédjében a magyarok iránt való szeretetét lehetett tapasztalni, még többen szóltak angol nyelven, meglátszott rajtuk s az arc kifejezésükön, hogy mennyire tudnak érezni velünk magyarokkal, de hiszen ez természetes, mert az Ur nyelvkülönség nél-

kül egyesíti a szíveket és így már a délutáni órákban bőségesen éreztük és élveztük az Urnak áldását.

Vacsorára ismét összejöttünk a régi gyülekezeti helyiségben, ahol egy gazdagon terített asztal állt rendelkezésünkre. Egy tekintélyes angol vendégünk is volt, aki egészen magyarosan fogyasztotta a jó magyar „gulást”. Vacsora után kimentünk az utcára, ahol elég szép számu hallgatóság előtt hirdettük az Ur üzenetét. — Onnét egyenesen a kápolnába mentünk. Egy pár perc alatt teljesen megtelt az eléggé terjedelmes és befogadó képességű kápolna magyarokkal. A megnyitó tiszteletet Orosz I. testvér tartotta. Felolvasta a 115-ik zsoltár 12—15. verseit, melynek alapján fejtegette, hogy hálával kell elismernünk azt, hogy az Ur itt az idegenben megemlékezett rólunk s gondoskodik lelki szükségünkről s áldását továbbra is biztosítja. Az igéket mindnyájan feszült figyelemmel hallgatták. Majd az amerikai belföldi missió titkára, dr. White tartott rövid beszédet, melyet különösen az ifjakhoz és gyermekekhez irányított, de úgy, hogy a felnőttek is élvezettel hallgatták. Megemlékest érdemelnek a Bridgeportiak is, akik vezetőjükkal együtt átrándultak és énekeikkel kellemessé tették az egybegyűlteknél az estét és így derült hangulatban oszlott széjjel a szép társaság. A távoli vendégek még azon éjjel elutaztak, de én, alólirott és még egy pár testvér, ottmaradtunk, hogy a két hétre tervezett evangelizáló tiszteleteken résztvegyünk és segítkezzünk.

Ugy vélem, hogy sokakat csodálkozásba ejt az a tudat, hogy a So. norwalki missiónak 5 tagja lévén és máris egy gyönyörű kivitelű templomhelyiséggel lettek megajándékozva, mivel vannak több magyar gyülekezetek, melyek 30—40 taggal bírnak és még sem tudnak hozzájutni egy ilyen nagy előnyhöz, pedig meg vagyok győződve, hogy az Ur ezen gyülekezeteket is épp olyan mértékben szereti, mint a So. norwalki testvéreinket. Magam is gondolkozni kezdtem e dolgo-

kon, de hamar rájöttem, mert Zboray L. testvér, aki már sok kápolna létesítésében fáradozott, ennél az alkalomnál is ő volt az, aki az Ur engedelmeivel a lehetetlennek látszó dolgokat lehetségesé tette. Zboray testvér egy nagyon becses és drága ajándékot kapott az Urtól, t. i. egy olyan kulcsot, mellyel már sok szívet megnyitott a mi magyar missio munkánk segélyezésére. Mindezekben az Uré legyen a dicséret, de Zboray testvér is elismerést érdemel fáradozatlan munkájáért és tegye az Ur alkalmassá a jövőben is ehhez hasonló dolgok cselekedésére.

So. Norwalkon még nagyon fiatal a magyar missio munka és még egyéb sincs, hogy rendszeres munka lenne téve, Kiss László testvérünk munkálkodik benne és elég szép eredménnyel, mivel a közelmúltban lett egy férj és feleség hitők vallomására megkeresztelve és komoly érdeklődő barátok is vannak és egy eleven vasárnapi iskola is van. Kiss testvér mondotta, hogy a kápolna telke egy sziklatömb volt, melyet robbantani kellett, mert más kép nem lehetett volna pincehelyiséget alá építeni. Amikor a kívánt üreget elérték, akkor a sziklából erősen folyó vizek fakadtak, úgy, hogy egy levezető csatornát kellett csinálni, melybe az összes vizek beömlve folynak el. Ezek hallatára bensőmben egy gondolat fogamzott meg, a melyet itt közlök So. norwalki testvéreimmel.

Az Ur tegyen benneteket a hitben erős sziklává, olyan erőssé, hogy a sátnak kegyetlen robbantó hatása se bírassa szívetek békéjét és nyugalma megingatni, valamint fakadjon belőletek élő víz, legyetek az élet vízenek levezető csatornája, mely a forrásból, Krisztusból folyik.

Ugyszintén a sziklára épült kápolnátok legyen a mi magyar népeinknek világító torony, melyből az isteni fényesség sugározzon ki, hogy a bűnnek tengerében evezők sokasága a halálos veszedelemtől oda meneküljenek, ahol Jézus által a helyes utra terelve, beérhessenek a boldog kikötőbe.

Stumpf Lajos.

ÖRÖM NAPOK WEST-PULLMANON.

—o—

Az elmúlt hónap, augusztus második vasárnapján ünnepelte meg a west-pullmani gyülekezetnek női egylete a két éves fennállásának évfordulóját. Az ünnepély a szépen feldiszipított imaházunkban este fél nyolc órakor vette kezdetét és belenyúlt a késő estéli órákba. A programmszerinti előadások igen áldásosak és örömteliek voltak. Nagy feltűnést keltettek az évi jelentések; amik beszámoltak arról a sok egymásba fűződő erős láncszemes munkákról, amiket az egylet tagjai hangyaszorgalommal végeztek úgy az anyagi, mint a szellemi munka terén. Az egylet tagjai vezetőjükkal, Balla L. testvérnővel, csendben, de szélesebb körben, szilárdan végzik munkájukat. A váróórák, az áldásos összejövetelek, a beteglátogatások, s a jótékonyasági munkájuk nemcsak a gyülekezetnek eredményeznek, hanem kiterjed a kívülvalókra is, akiknek figyelmüket Isten felé irányítják.

Az örömdetes ünnepélyt nagy számu közönség figyelemmel kísérte végig s a szeretett vendégség (mely befejezésül volt) után, sajnálva, hogy el kell válnunk, de Istennek hálát adva az áldásért, örömteli érzettel oszlottunk széjjel. Az ünnepély nagyobb figyelmet és érdeklődést keltett a női munka iránt, s mi hisszük, hogy a mi szerény kis női egyletünk jobban megerősödvé, nagyobb munkát fog a jövőben tenni az Urnak.

Az elmúlt hónap szeptember 28-án, vasárnap este az ifjusági egylet tartotta meg az évi ünnepélyét. Ez alkalommal az idősebb és ifjabb testvéreink egyaránt áldásos előadásokkal örvendezteték meg a nagyszámu hallgatóságot. Az énekkar és égnéhány zenész ifjak közlök közreműködtek, hogy fölkeltsék a jelenlevők figyelmét a keresztyén élet dala-
lamos örömére. Az imák, szavatelatok és az épületes beszédek szintén megragadták a közfigyelmet. Egyletünk ez évben is az Urnak fokozatos áldását és vezetését érezte; s az egyedüli óha-

ak az, hogy az Ur Jézus vezete-
tése és kegyelme maradjon a jö-
vőben is velünk. Ünnepegyünk vé-
ge felé a vidám hangulatba bele-
szűrődött a bucsu nehéz érzelme
is, mivel a mi kedves elnökünk,
a Fancsali Dénes testvérünknek
a missio-iskolába való menetele
miatt kénytelen eltávozni a mi
körünkből. Az ifjusági egyeletünk
egy virágcsokorral lepte meg a
bucsuzó elnököt, s egy testvér
által meleg szavakban lett átadva
az óhaj, hogy az Ur munkájában
erősödjék. Befejezésül szeretet-
vendégség volt; miután a napnak
vegyes örömeivel betelve men-
tünk vissza az otthonunkba.

Az Urnak legyen hála s köszö-
net az örömnemekért s a mun-
kát, amelyet az övéire bízott,
folytatni fogjuk, hogy minél töb-
ben részesüljenek az igazi öröm-
ben.

ÖRÖMNAP BÉKEVÁRON, CANADA.

Örüljete az Urban minden-
kor: ismét mondom, örüljete,
ezt ajánlotta Pál apostol, még pe-
dig kétszeresen a Filippibeli gyü-
lekezetenek.

Ah! De boldog is az a nép, a
mely tudja az Urban való örö-
met. Hát min örüljünk? Örül-
jünk azon, hogy a mi neveink fel-
irattak a menyben. És azon, hogy
ha látjuk, hogy egy elveszett lé-
lek megtalálta az üdvöt a nagy
üdvözítőben.

Leírhatatlan öröme volt Béke-
váron is az Ur népének július 27-
én, mert egyszerre 12 lélekkel sza-
porodott ezen kis gyülekezet; kik
közzül 10-en a fent említett na-
pon lettek mesterök példája sze-
rint alámerítve, s kettő már ré-
gebben meg volt kereszteleve, de
hátra álltak és nem jártak az Ur-
ral egy ideig, most azonban hisz-
szük, hogy komolyabb elhatáro-
ással tették meg a lépéseket.

Örömünket tetőpontra juttatta
a mi kedves Reekie testvérünk-
nek régen várt megérkezése;
ugyanis ő a superintendentje a
Saskatchewan-i kerületnek, amely
kerületbe mi is tartozunk.

Ő angol, de együtt létünk alkai-
mánál kitünt, hogy csak a nyelv-

vünk különbözik, de lélekben
egyek vagyunk. Reekie t. szeret-
né, hogy legalább ha több nem,
egy feltucat magyar missionárus
dolgozna az ő kerületében, de
még ez idő szerint csupán egy
van.

Örömünket az is nevelte, hogy
nagyon szép idő volt, ezt nem
mindenkor lehet így eltalálni,
mert Canadában olyan az időjá-
rás, hogy fele tél, fele meg szél;
de tapasztaljuk, hogy az Ur gon-
doskodik az ő népéről.

Az alámerítés a szabadban tör-
tént egy nagy tóban, ahová ének-
szóval vonultunk ki jelenvoltak
vagy 300-an, akikhez rövid beszé-
det intézett először Reekie t. an-
gol nyelven, alulirott pedig ma-
gyar nyelven. Alapige volt Pál I.
lev. a kor. bel. 3 r. 11 vers, ame-
lyet ima és ének követett, s az-
után a fehér ruhások vízbe szál-
tak és Reekie t. alámerítette őket;
azután még énekeltünk egy pár
éneket és vissza vonultunk az
Imaházhoz, itt megtörtént az új
tagok bevezetése kézrátéssel Ree-
kie t. által és ezek után következ-
tett a második sakramentum, az
Ur vacsorája. Este pedig szere-
tet vacsorára gyűltünk egybe a
mi kedves Mile I. testvérünk
házához, ahonnan az éjféltutáni
órákban váltunk el egymástól. A
megkereszteltek közzül 2 férfi, 5
asszony és 3 leány. Az Ur tegye
őket virágzóvá az ő anyaszent-
egyházában, s hogy e világnak,
mely oly nagy homályba van, tü-
körei lehessenek.

Mónus I.

ÖRÖMHIR BRIDGEPORTON.

Örömmel tudatjuk kedves test-
véreinkkel, hogy augusztus hó
5-én egy és 24-én három lélek
tett az Ur Jézusról vallomást a
bibliai keresztség felvételében.
Mindkét alkalommal igen sokan
voltak jelen, kik figyelemmel hall-
gatták Gazsi J. előjáró testvé-
rünk alkalmi beszédét. Az aláme-
rités után következett a kézreá-
tétel és ima általi bevezetése az
új tagoknak és az Urvacso-ra. Az
Ur nevelje az ő országának ezen
új polgárait. Továbbá augusztus
19-én is volt egy kellemes együtt-

létünk, midőn a mi szeretett pré-
dikátorunknak születési évfordu-
lóját ünnepeltük. A gyülekezet
kebelében alakult női egylet sü-
temények és gyümölcsökkel szol-
gáltak s egy szép virágcsokrot
nyújtottak át az ünnepeltnek, a-
mit ő igen nagy örömmel foga-
dott.

ÖRÖMHIR ORENCOBÓL.

Hálatelt szívvel tekintünk fel-
az urhoz, akitől jó a mi segítsé-
günk. Zsolt. 121. 1-2 v. Szeptem-
ber 21-én nagy örömben részesi-
tett az Ur bennünket; két meg-
tért lélek követte az Urat a bib-
liai keresztségben, a hilsborai an-
gol baptista imaházban, ahová mi
is tartozunk. Az alámerítést ami
Cook hilsborai angol előjáró test-
vérünk végezte, amelyen mi
orencoi magyar és a hilsborai an-
gol testvéreink örvendetes közös
örömben részesültünk, a keresz-
telendőknek egyike Bella Ádám,
orencoi magyar, a másik pedig
egy hilsborai angol asszony; a
melyért is hálát és köszönetet
mondtunk a mi jó Atyáknak és
kérjük, hogy többeket is hozzon
ki még a bünből, hogy több ilyen
örömnapot is adjon és engedjen
a mi menyei jó édes atyánk ér-
nünk. Az új plántákat pedig ne-
velje és tartsa meg az ő félelmé-
ben.

Egy jelenvolt.

UTÓHANG A KONFEREN- CIÁRÓL.

Szövetkezetünk 3-ik rendes
konferenciája Bridgeporton, Con.
folyt le. Szeptember 12-től 15-ig
tartott, amely idő alatt sok fontos
ügy nyert elintéztést és a mi
Atyánk áldását éreztük országá-
nak építésénél.

Hogy mit végeztünk, majd a
jegyzőkönyv fogja megmutatni;
de el nem mulaszthatom egynek
említését. "Külföldi Missió Tár-
sulat"-unk alakult, amelynek cél-
ja: Az Ur országának terjesztése
Magyarországon. Oly sok nép
van ottan, kik az örömhirt még
nem hallották. Oh kérjük szerető
Urunkat, hogy áldásul szolgál-
hasson ez, annak a szegény nyo-

morgó és lelki sötétségben élő népek.

Azt is láttuk, hogy jó és szükséges nekünk szövetkezni, azért támogassuk szövetkezetünket, a mennyire csak tőlünk telik úgy anyagilag, mint szellemileg.

Még említésre méltó, bridgeporti testvéreink szeretete, melylyel bennünket körülvettek, ugyanarra, hogy legalább előttem, (de hiszem, hogy mindannyiunknak érzelmét tolmácsolom) felejtethetlen marad.

Hitben, szeretetben megerősödvé és avval a meggyőződéssel távoztunk el, hogy jó volt nekünk együtt lenni.

Egy jelenvolt.

VASÁRNAPI LECKÉK.

Nov. 2.

BÁLÁK ÉS BÁLÁM.

Mózes 4, 22. r. 2—6; 21, 10—19.

Arany m. A kettős szívű ember állhatatlan minden ő utáiban, Jakab 1, 8. Az izraeliták 40 évtizedtől töltötték el hiába a pusztában s e hosszú idő alatt sokféle kalandoztak és sok szomorú tapasztalatot szereztek. A hányódás-vetődés, a sok csalódás, melyeknek egyedül okozójuk ők maguk voltak, elkeserítették a népet, s zugalódókká lettek, amivel csak megcsúszották büntetésüket. Egyik ilyen szomorú történetük volt a mérges kígyók csapása, mely nagy szomorúságot idézett elő a nép között. Amikor csak jártak, minden nép ellenszenvvel viseltetett irántuk, ez volt a büntetésük. 40 év előtti hitetlenségüknek. Végre elérték ismét azt a földet, melyet a hitetlenség által legyőzve elhagytak, s amint a moabitákhoz közel táboroztak, Bálák szerette volna megsemmisítve látni ezt a népet. Hanem tudta jól, hogy fegyverrel nem sokat ér ellenük, így az Isten által szeretet volna megátkoztatni. Hogy ezen tervét keresztülvieze, egy feles férfinakhoz, folyamodott. Bálám prófétahoz, ki nagy tekintélynek örvendett abban az időben, mint az Urnak igaz próféta.

Az egész történetet nem mesélhetjük, csak némi tanulságot vonunk le belőle. Az Ur szolgáit irónyba veszik az emberek akkor, midőn nélkülük nem boldogulnak. Mások nem nagy tisztességben állanak ezek a jámbor, szolgálatra kész egyének. Istennek szolgái a multban úgy, mint a jelenben, rendelkeztek olyan képességek felett, melyek őket megkülönböztették egyebektől.

Az Ur szolgáit sokszor akarták az emberek felhasználni a saját céljakra. Boldog az, ki nem válik a mulandó emberek eszközévé, hanem félelem nélkül teszi Istennek akaratát.

Bálámra nagy kísértés volt. Bálák előtt népszerűnek maradt a egyáltalán Istennek akaratát kijelenteni, ez olyan feladat volt, melyhez egy ember nem volt elég. Ingadozott is Bálám, bárha komoly intenben is volt része, mégis gyengén állotta meg a hegyet s ha nem is átkozta meg az izraelit, de Bálák kedvéért a nagy tisztességért, ami járve volt, szeretne volna azt megtenni. Így ő nem szolgált, de kényszerből tette a kötelességet. Igen sok keresztény tesz Bálámhoz hasonlóan. Hanem Bálám rosszul számított, mert sem Istentől, sem Bálától, sem a későbbi utókoról nem kapja meg a tisztességet. Bálám egy örök időkre megjegyzett férfiú s azok a keresztények, kik hozzá hasonlítanak, kettős szívűek bírnak, azok sem nyernek valami sok örömet ebben az állapotban. Egy egyszeres őszinte szolgálat az, amivel mi tartozunk az Urnak.

Nov. 9.

ÖNMEGTARTÓZTATÁS MÁSOKRA NÉZVE.

Róma 14, 7—21.

Ar. m. Jó host nem enni, bort nem inni; vagy valami egyebet nem cselekedni, a melybe a te atyádfia megütözik. Rom. 14, 21.

Leckénk a keresztény élet sarkalatos igazságait tárja felénk. Jó volna ezen verseket szóról-szóra betanulnunk és alkalomadtán ismételgetnünk. Szövegünk három fő gondolatot ölel fel, melyek sorban itt következnek.

"Mert közülünk senki sem él önmagának." Amíg a testi életet éljük, távol voltunk Istentől, mi ottunk élünk. Életünkben saját gondolataink és kívánságaink vezérleltek, szót a volt az ur felettünk. Hanem megteremtés alkalmával átadtuk magunkat az Urnak, most már nem a saját indulataink, hanem az Ur akaratát kell, hogy álljunk, mivel nem vagyunk a magunké. Ezen felől indul ki a második igazság, melyet leckénk oly erősen hangsúlyoz:

"Te pedig miért károztatod a te atyádfiat?" Micsoda sem volt olyan idő, midőn a 10 versben rejlő igazságot annyira megcsúszottunk, mint a mi időnk. Az életvezetés és bírálatok szellemi általános bűné vált a keresztények között, pedig minden józanul gondolkodó egyén láthatja, hogy ez több károkozást, több elhidegítést szerez a keresztények között, mint bármely más. A keresztények a testvéries felkarolásuk az életvezetés a közös bírálatok. Mindnyájunknak késten a bíráló s ha atyánk fia nem is olyan, mint szeretnők, a bíráskodással nem éljük ki, hanem a gondos ápolással. Isten majd ki fogja mondani felette az ítéletet. Várjuk a koporsóval, míg meghal az ártó, ne temessék el még életében.

Ugyancsak az első igazságok folyamánva leckénk harmadik pontja: "Vagy valami egyebet nem cselekedni, amelyben a te atyádfia megütözik." Oh, a mi atyádfiakként megbírt az Ur Jézus. Milyen drága áron váltotta meg a mi Urunk azt a lelket, akivel nem törődött s azt mondjuk, hogy mi kére hozzá, hogy mi mit tesszünk. Teljes minden dolgaiban ezt a bírást tesszük fel magunkban: Kért-e ezzel az én atyádfiámmal? Megerőselem vele? Megontom-e azt, aklért Jézus meghalt, hogy én szabadsággal, az én értelmem szerint élek? Akkor nem teszem. Ez a keresztényi indulat.

Nov. 16.

MÓZES HALÁLA.

Mózes 34, 1—12.

Ar. m. Az Urnak szíve előtt becsületes az ő szentek halála. 116. Zsolt. 15. Elkerült az az idő, midőn Mózes, a hűs vezér, az igazságos bíró, a népet atyai szeretettel felkaroló férfiú, befejezte földi pályafutását. Egy kritikus idő megfosztotta őt attól, hogy az Igéret földjére szemlélve visszatérjen az Ur népe, de az Ur az ő hűségét szolgálatát megajándékozta azzal a kegyelemmel, hogy még e testben megláthatta az Igéret gyönyörű földjét. Mielőtt az Ur szavának engedelmeskedve, a Ného hegyére fölment volna, megáldotta Izrael népet. Micsoda földre lendület, hatalmas lélek s a szeretetnek mily lángoló tüze áradott ki szívéből nagygyászából. Mózes emlékségek nagygyászát nem csökkentette a 120 évtized, mely vállalt nyomta. Lelki üdöslőben az az megőrizte, mint szemének éles látását, pedig keserves negyven esztendő volt az, amit Izraellel töltött el. Ő tudta, hogy a Ného hegyére vivő útja az utolsó út lesz népe népe s földje, ezért mégis nagy örömmel tette meg ez utat, mert az Ur benne megmutatta neki az Igéret földjét. Miként nézhetett utána az egész nép, midőn lárták ezen kedves hű férfit feljebb feljebb hatolni a hegyen, míg végre eltűnt szemek elől. Meglátták őt s lehet reményünk, hogy ez alkalommal nemcsak a közönséges gyászkiáltásokat hallatták, hanem szívták saját vétkeiket is, melyek Mózes ellen vétettek. Mózes maga az Ur tette el egy völgyben, hogy valamilyen tételre ne adjon okot a Mózes koporsójának a Mohamedé. Nagy szerű földben volt az ő hűségének, hogy testi erejének tételében, az Igéret földjében való meggyőződésének közepette hunyt el, hogy a jobb hazában nyissa fel szemét.

Mózes után rendelte az Ur a hűségét Jozsué, Jozsué elhivatása után mindjárt megteljesedett bűléseivel. Istennek lelke nyugodott rajta. Ugyanazon Lélek volt ez, mint amivel Mózes teljesedett meg, de munkái kellett elvégeznie, tehát más ajándékokat eszközölt Jozsuénál. A nép az új vezetőt elismerte s engedelmeséggel adózott neki.

Nov. 23.

JOZSUÉ AZ ÚJ VEZETŐ.

Jozsué 1, 1—9.

Ar. m. Bátorítsd és erősítsd meg magadat. Jozsué 1, 9.

Jozsué csak közönséges szolgája volt Mózesnek, de ebben a minőségben hűséget és teljes odaadást tanúsított. A hűség jutalmá megjött Mózes halála után. Midőn új vezérre volt szükség, Isten azt bízta meg többre, ki a kevesen hű volt. Sokan egyszerre szerették a vezér szerepét jutni anélkül, hogy szolgálnak, s igen bosszankodnak afelett, hogy senki sem veszi figyelembe az ő nagy törekvéseiket, sem nem csoportosulnak zászlójuk alá. Erős a meggyőződés, hogy Jozsué nem számított vezérségre s ezt következtethetjük abból, hogy midőn az Ur elszóltatta, félelem fogta el s az Ur kétszer is hangzottatta: Bátorítsd meg és erősítsd meg magadat. A nagy munkát nem lehet csapán a vezér életéhez kötni. Mózes halálával nem szűnhetett meg a nép az előnyomulásban, hanem az Urban való bizalomában megerősödvé, az új vezérnek engedelmeskedve, elő kellett nyomulniuk.

Az előhaladásnak feltétele közölkedik itt velünk: El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól. Isten törvénye volt Izraelnek az élet szabálya. Ők nem bírták a Szentlélek edománnyát s így egy vezérő mesterre volt szükségük. Ezen törvény betartásától függött az, hogy helyes uton járjanak-e.

A legnagyobb feladata egy vezetőnek az, hogy az Isten parancsait keresztül vigye az emberek között. Ezen parancsokat között vannak olyanok is, amelyek nem mindig időszerűek, azaz a népek előtt nem látszanak olyanoknak lenni. Az emberek a könyvben oldalt választják a dolgoknak s így nehézzé válik a vezetés. Hanem az Ur szolgái mind alkalmasok, mind alkalmatlan időben hirdetik a teljes irást s ha megtartják és megtartatják azokat, az Istennek áldása van a népen.

Nov. 30.

ATKELES A JORDÁNON.

Jozsué 3, 7—17.

Ar. m. Én félt, mert én veled vagyok. Jozsué 4, 10.

Végre a nép elérkezett az Igéret földjének határához. Hanem a Jordán felbujtása utatnak állotta, ezen keresztül kellett menniük, hogy az Igéret földjére tegyék lábukat. A Jordán vízhez érve, az Ur szólt Jozsuénak: E napon kezdétek tégedet felmagasztalni. Az Ur előbbi Igéretét csodálatos módon teljesítette, Jozsuével vele volt a legkritikusabb időben, mint Mózesrel, midőn a Vörös-tengeren átkeltek.

Jozsué a papokat elől küldötte a frigy-láddával s midőn a vízhez értek, egy hatalmas-burkoló beszédet tartott izraeliek. Hogy szívüknek minden félelme megszűnjön, ime látni fogják, hogy a Jordán víz kétféle válik s a nép száraz lábbal fog átkelni. A Vörös-tengeren való átkelés valahogyan csak meg lehet magyarázni természetesen uton, az apály és a daczára való hivatkozással, de a Jordán sebes virenlé okvetlenül el kell ismernünk a természetfeletti erő közreműködését. Miért idegenkednünk a csoda létezésének gondolatától? Az emberek is létesítettek már lehetetlennek látszó dolgokat. Istennek nem volna szabad tenni?

Jozsué hitt, a nép hitt, de különösen a papoknak szükségük volt egy kétséget feljelen kizáró hittel bírnak, hisz ők voltak az első, kik a Jordán vizébe léptek. Valjha az új testamentumi papok mindnyaján rendelkezhetnek egy rendíthetetlen hittel.

A dicső kánszabó eskü a halál jordan Jutottunk keresztül. Mily világos tudat, hogy a mi főpapunk, az Ur Jézus átment e folyón, az ő lábnyomában félelem nélkül haladhatunk.